

aviserne i dag. Det har trods alt noget med sagen at gøre. Men lad mig så spørge på en anden måde: Hvis vi stiller nogle spørgsmål til finansministeren og det viser sig, at Ekstra Bladet har ret i sin artikel i dag i, at finansministeren har skrevet under på, at han ville overholde bopælspligten, han ville tage ophold på en af gårdene, enten den gård, han allerede havde i Rørvig, eller den nye gård, altså den, vi kalder gård nummer to, inden for senest 6 måneder efter købet, hvis det viser sig at være rigtigt, og at finansministeren jo – det står i hvert fald i redegørelsen – ikke har overholdt bopælspligten, er Det Konservative Folkeparti så rede til at drage nogle helt andre konklusioner end den meget milde næse, man i dag vil give finansministeren?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Til hr. Jens Peter Verner, som antydede lidt i retning af, at vi i Det Konservative Folkeparti var meget ligeglade med hændelsesforløbet eller ikke tog det alvorligt: Jeg synes nok, at vi tager det alvorligt, når vi er med til at fremsætte forslag til en vedtagelse, hvori Folketinget udtrykker kritik af finansministerens handlinger.

Med hensyn til det andet spørgsmål, som hr. Thomas Adelskov stiller, så mener jeg, det er et hypotetisk spørgsmål. Altså jeg kan jo ikke forholde mig til, hvad der måtte dukke op. Hvis Ekstra Bladet skriver noget andet i morgen eller i overmorgen og det viser sig, at noget af det muligvis er rigtigt, hvad så? Jeg forholder mig til den redegørelse, der er afgivet, og det, som jeg kan se ud af redegørelsen.

Formanden:

Hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Det Radikale Venstre var med i det flertal i Folketingets Fødevareudvalg, der udbad sig en redegørelse om finansministerens dispositioner, og vi er også med blandt de partier, der i dag foreslår en kraftig kritik af finansministeren. Det er vi ikke, fordi vi ønsker at indgå i en heksejagt på finansministeren, men vi er det, fordi vi mener, det er helt afgørende, at Folketinget står vagt om respekten for lovgivningen, og at vi, når vi med stor nidkærhed forfølger andre lovovertrædere, store som små, så også er parat til at tage konsekvensen, når folketingsmedlemmer eller ministre selv begår lovbrud.

Vi har følt et behov for at sende et signal, ikke mindst i betragtning af hvordan finansministeren har valgt at håndtere denne her sag, hvor han nærmest har været fornærmet over, at nogen overhovedet anfægtede hans forhold, og kun, har man indtryk af under stærkt pres fra sin chef, statsministeren, har afgivet en beklagelse af de lovbrud, han har begået.

Ikke mindst i betragtning af dette efterspil har vi følt et behov for at sende et stærkt signal til den danske befolkning om, at den danske lovgivning ikke er et tagselvbord, og at de danske love skal overholdes, uanset om man er bistandsmodtager, storbonde eller minister i Danmark.

Der er ikke så meget mere at sige om den sag. Vi har ikke følt, at den kunne bære et mistillidsvotum, det vil jeg gerne sige ærligt, men vi har følt, at der var grund til at give det gule kort, sådan som andre har været inde på, og vi er skuffede over, at resten af Folketingets partier ikke har ment det på linje med os.

Jeg kunne godt tænke mig at bruge resten af min tid på at stille en række spørgsmål til statsministeren – det er jo en forespørgsel til statsministeren – hvoraf nogle er meget konkrete i forhold til denne her sag, mens andre har et lidt videre perspektiv.

De to første konkrete: Jeg forsøgte at spørge Venstres ordfører om, hvor mange gange Venstre mener, man kan begå lovbrud som minister, uden at det får konsekvenser. Jeg ved ikke, om statsministeren i modsætning til sin ordfører har en holdning til den sag.

Det andet spørgsmål, jeg godt kunne tænke mig at rejse over for statsministeren, er, om det ikke kan give en uheldig situation, at en ministers personlige politiske liv bliver så afhængigt af det parlamentariske grundlag.

Jeg tænker jo helt konkret selvfølgelig på kommende finanslovforhandlinger, i og for sig også på dem, der allerede har været, hvor man må sige, at Dansk Folkeparti har haft mere end et almindelig stærkt udgangspunkt i forhandlingerne.

Det er klart, at når man udgør det parlamentariske grundlag for regeringen, giver det et stærkt udgangspunkt. Det er også rimeligt, sådan er demokratiets regler, men det er et usædvanligt grundlag, at finansministerens politiske liv ligger i Dansk Folkepartis hænder.

Det var de konkrete. Så har jeg nogle lidt mere principielle spørgsmål; der er også to af